

NAGY MOSÁS. (Lásd a 42: lapon.)

EZER BAJ KÖZT

vagy:

az árva Imrike viszontagságai.

— Elbeszélés —

(Folytatás)

IMRIKE csöndesen álldogált a vasuti kocsii ablakánál és bámult ki a szabadba, a kocsii mellett gyorsan eltűnő fákra, mezőkre. A vonat néhányszor már megállott, utasok szálltak ki és be s Imrike kérdőleg tekintett Tamásra, hogy nem szállnak-e már ki ők is? De Tamás mosolyogva rázta fejét s a vonat még messzebb vitte őket.

Valjon hová megyünk? töprengett Imrike, midőn ismét az ablakhoz lépett és nézett ki a vidékre. A vidék, melyre most a vasuti vonat ért, megragadóan szép volt. Erdős dombok emelkedtek jobbra balra, köztök tágas völgy terült el s ennek közepén csillogó vizü patak folyt végig, míg a mezőkön a vad virágok ezerféle színekben pompáztak. Nem messze egy kis falu volt látható; szélén lombos fák közül a templom tornya magaslott ki, távolabb pedig egy uri ház állott virágos kert közepén. Ez mind oly ismerősnek látszott Imrike előtt... mintha már járt volna a helyen: szeméibe könnyesepp lopódzott, de hirtelen letörlé, mert éppen akkor Tamás megszólalt:

— Imrikém, készüljünk, a vonat mindjárt megáll s ezen az állomáson kiszállunk.

Egy-két perczel később a vonat csakugyan megállt, Tamás és Imrike kiszálltak s egyenesen a mezők felé indultak, mialatt Tamás jókedvűen mondá:

— No, kis öcsém, ez aztán szép vidék, itt kellemetesebb sétálni, mint a városban azokon a szűk utcákon. Mily szép zöld pázsit! És hogy csattognak a madarak a fákon!

— Ez rigó... ismerem a dalát... nagyon sok volt ott... a hol azelőtt laktam...

— Talán bizony azt akarnád mondani, hogy ahol azelőtt laktál, az volt olyan szép vidék mint ez? szólott Tamás és sajtóságsá mosolygott, midőn látta, mennyire meglepetve tekintget Imrike szét a tájon.

— Kedves Tamás bácsi, szólott végre Imrike elgondolkozva, én nem tudom, hogy nem az, de nekem egészen ugylátszik, mintha e vidéket ismerném... mintha itt laktam volna hajdan kedves jó mamámmal! A mi falunk is éppen így feküdt... a templom így állt árnyas fák között, és ott a falu végén... mintha saját házukat látnám.

— Oh persze! Te bolondos fiu, hát azt hiszed, hogy ha egy szép vidéket látsz, az nem lehet más, mint a hol te azelőtt laktál? Jőjj csak, sétáljunk tovább.

Imrikének elszorult a szive, de nem felelt; pedig igazán annyira hasonlított e vidék az ő szülőföldjéhez... ezek a bokrok is, melyek mellett most elhaladtak... mintha ismerősei volnának. De hát Tamás bácsi azt mondja, hogymég sem az. Imrike szinte sajnálta, hogy ide jöttek, a hol minden csak az ő kedves szülőhelyére emlékezteti. Lassan lépdégett Tamás után s már egészen közel jutottak a templomhoz, midőn a templomból

egyszerre esőndben a falusi kis... más, ki má... figyelt a ha... állt meg és... dig a hara...

— Mi... ugy-e Imr... jöttek vol... llyet még s...

E szav... laszt s mi... már nem l... varázsolta... rül nézett, m... akkor lépet... temetőbe. T... got s egy... alatt lassa... kert felé.

Tamás... Imrikének... hogy ne is... templomot... harangokat... első harang... kis fiu, hogy... s hogy itt a... van az ő dr... hoz futott m...

Mikor... mon fekvé t... sirkeresztet... zokogott. A... neve volt ol... varta a fiu... egyszer vég... léje a sirha...

egyszerre harangszó hallatszott. A mely csöndben ott a mezőn oly megható volt a falusi kis harang csöngése, hogy Tamás, ki máskor a város zajában oda sem figyelt a harangozásra, most meglepetve állt meg és áhitattal hallgatá; mikor pedig a harangszó megszűnt, így szólt:

— Mily kedvesen szólt ez a harang, ugy-e Imrike? Mintha csak az égből jöttek volna a tiszta, csengő hangok. Ilyet még soha sem hallottál, ugy-e?

E szavaira azonban nem kapott választ s midőn hátra fordult, — Imrikét már nem látta. Mintha a harangszó elvarázsolta volna. De midőn jobban körül nézett, megpillantá a kis fiut, ki épen akkor lépett be a templom mellett levő temetőbe. Tamás rögtön ki találta a dolgot s egy köny lopódzott szemébe, mi alatt lassan Imrike után indult a sírkert felé.

Tamás meglepetést akart szerezni Imrikének s elvezetni őt szülőházáig úgy, hogy ne is gyanítsa, hol járnak. De a templomot s azokat a meghatóan csengő harangokat Imrike nem felejtette el; az első harang-kondulásra meggyőződött a kis fiu, hogy csakugyan szülőhelyén jár s hogy itt a templom melletti temetőben van az ő drága jó anyjának sírja. E sírhoz futott most.

Mikor Tamás oda ért, egy sírhalmon fekvé találta Imrikét, ki karjaival a sírkeresztet átölelve tartá és csöndesen zokogott. A kereszten Imrike anyjának neve volt olvasható. A jó Tamás nem zavarta a fiu fájdalmát, engedte, hogy egyszer végre kísírja magát; leült mellette a sírhantra és bizony — mi taga-

dás benne, — egy kicsit ő maga is könnyezett.

Imrike mozdult meg először. Letörölte könyeit s néhány fűszálat szakítván anyja sírhántjáról, csöndesen fölkelt és szólt:

— Már mehetünk tovább. Tamás bácsi.

— Az bizony jó lesz mert különben nagyon is elbuslakodunk; pedig hát nem azért hoztalak ide, hogy szomorkodjál; azt hittem, örömapod lesz, ha egyszer ismét látod szülőhelyedet. Hanem persze nem tudtam, hogy itt a temetőhöz jutunk és itt véget ér örömed.

— Oh nem, édes jó Tamás bácsi, szólt Imrike hálásan, legfőbb vágyam az volt, hogy még egyszer térdelhessek édes jó mamám sírján; ez a néhány fűszál az ő sírjáról nekem drágább kincs mindenél. Isten is megáldja Tamás bácsit, hogy így jót tett velem.

— No bizony, no bizony, de nagy dolog! Szót sem érdemel! szólt a jószívű Tamás.

— És elmegyünk... haza is...? abba a házba, mely hajdan édes mamámé volt? Oh vigyen el oda is! Ugy szeretném még egyszer látni azt a házat... azt a kertet!

— Hiszen oda megyünk, azért jöttünk ide. Kényelmesen kipihenünk abban a szép kertben, melyről annyit beszéltél nekem. Nem tudom ugyan, kié most a ház és kert, de csak lesz talán annyi embersége, hogy bebocsát, ha megmondjuk, kik vagyunk. Azért tehát üzük felre a bánatot és menjünk vigan előre. A vasuti vonat délután hat óra

kor indul vissza felé, addig tehát van időnk elég, hogy mindent megnézzünk.

Imrike megölelte a jó Tamást és aztán gyors léptekkel haladtak előre. Most már Imrike ment elől; ő itt jól ismerte a járást s néhány percz mulva már ott álltak szülőházának kapuja előtt.

Imrike, mióta nagynénje elvitte innen, semmit sem hallott szülőhelyéről; de emlékezett hajdani hű ápolójának, a jó Márthának szavaira, hogy a házat szintén eladják, mert máskép nem lehet az adósságot kifizetni. Ki tudja tehát, kic most a ház? Imrike elsápadt, mikor a

BÁTOR. (Lásd a 38. lapon.)

rácsos kapuhoz értek; nem merte kinyitni, sem kopogni. A kapu belől be volt csukva. Tamás azonban biztatólag szólt:

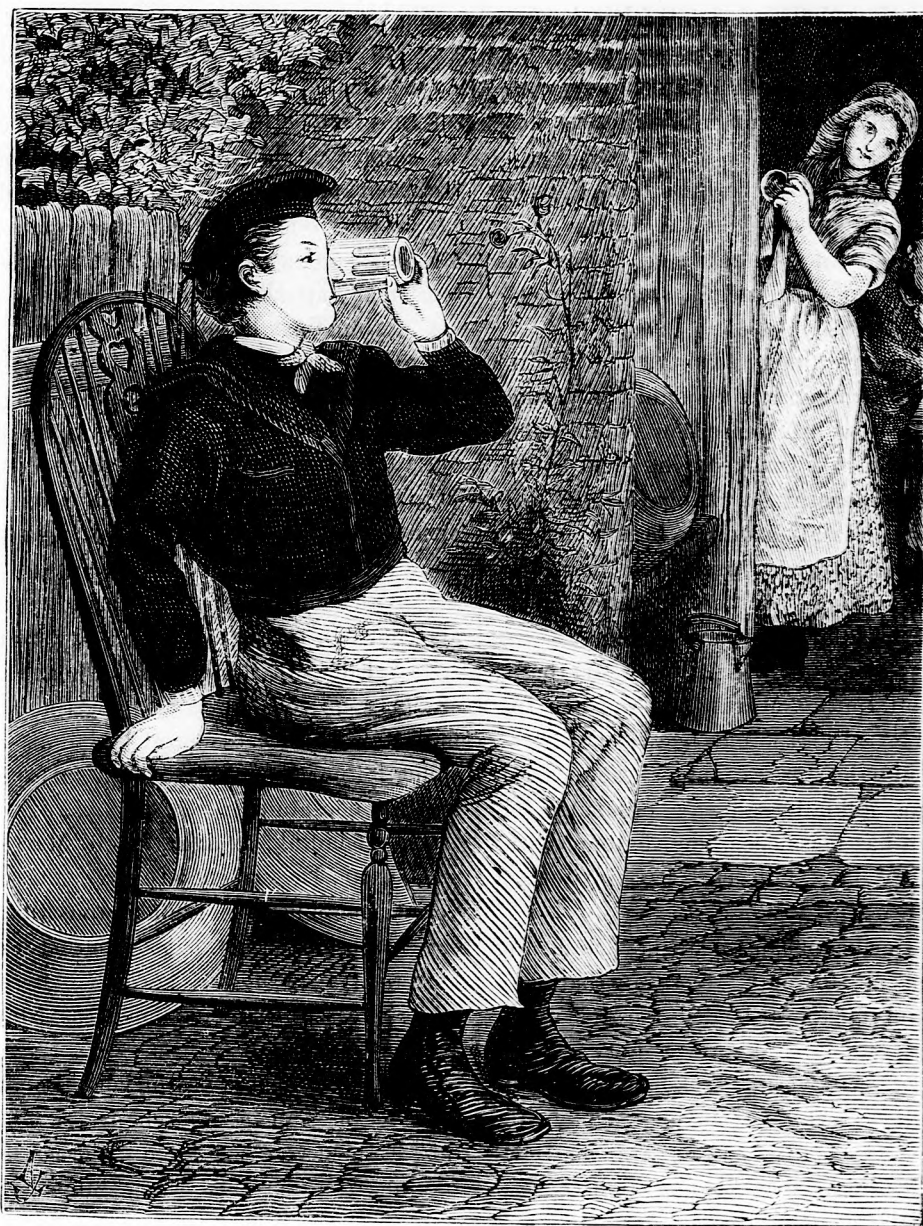
— Ne félj semmit, kis öcsém, bejutunk, még ha tüzes sárkány őrizné is ezt a kaput.

A szelid Tamás, ámbár fiatal ember volt, épenséggel nem látszott ugyan

olyan markos vitéznek, ki sikra szállhatna a sárkányokkal; de Imrike szívesen hitte a biztató szavakat. Tamás odalépett a kapuhoz és hatalmasan döngette. Néhány másodpercig mély csöndben maradt minden; de midőn Tamás újból zörgetett, a házból egy nagy fekete kutya szaladt ki hangos ugatással s a mint

MÁRTHA BIZ

MÁRTHA BIZTATTA IMRIKÉT, HOGY CSAK IGYA KI MIND A TEJECSKÉT. (Lásd a 38. l.)

Imrikét megpillantá, csodálatos ugrádozással, szüköléssel sietett feléje, keresztül furakodott a kapu rácsozatán s rop-pant örömmel simult a kis fiúhoz, vinyogva nyalogatván Imrike kezét s még arcát is.

— Bátor! az én Bátorom! Az én kedves hű kutyám! kiáltá Imrike nagy örömmel. Hát ismerz még, kedves Bátorom, ismerz még? szeretsz még? (Lásd a képet a 36. lapon.)

A szép nagy kutya alig találta helyét, körülugrálta hajdani kis gazdáját s csupa hízékedésben majd ledöntötte lábáról. Imrike pedig nem győzte eleget simogatni és czírogatni régi kedvenczét. Ezalatt azonban bent a ház ajtajában egy öreges asszony is megjelent és kíváncsian tekintett, ki valjon miféle idegenek állanak ott a kapu előtt?

— Ez Mártha! Az én jó Marthám! kiáltott Imrike. Mártha, én vagyok, Imrike! Nyisd ki a kaput, bocsáss be!

Mártha összecsapta kezét, aztán hangos fölkiáltással egy pillanatra eltűnt a ház belsejében, de rögtön visszatért egy nagy kulccsal és kinyitotta a kaput.

Imrike néhány perczig aztán alig tudta, mi történik vele. Mártha, az ő hajdani dadája, ki kisedet korától oly híven ápolta, ölbe kapta a fiút s könnyezve össze-vissza csökolgatá, mialatt örömtől reszkető hangon ismételtet:

— Imre urí! Az én aranyos Imrikém! Az én kedves kis angyalom!

Midőn végre kissé lecsillapult fölindulásuk, bementek az udvarra s a ház előtti árnyas lugasban leültek s a nagy

séta után Imrikének ugyancsak jól esett a pihenés.

Ma nálam fognak ebédelni, szölt aztán Mártha. Még tudom ám mit szeret Imre urfi. Meglássák, milyen jó ebédet adok. De talán addig is jó volna valamit harapni? Nem? No hát legalább egy kis friss tejet... tudom megszomjaztak ebben a nagy hőségben. Ott a városban nem kapnak ám olyan jó tejeeskét... mindjárt hozok.

Hozott is mindjárt s Imrike egészen boldog volt, midőn itt, szülőházában olthatá szomját, épen mint hajdan. A jó Mártha, ki ezalatt a konyhába sietett főzni, örömmel nézegetett ki az ajtón s biztatgatta Imrikét, hogy csak igya ki mind a tejeeskét. (Lásd a képet a 37. lapon.)

Az ebéd csakhamar elkészült s mialatt jóízűen falatoztak, Tamás így szólt:

— Édes Mártha asszony, de hogy van az, hogy mi ön itt találtuk? Én azt hallottam, hogy ezt a házat is eladták, — s még féltünk, hogy új gazdája talán be sem fog bocsátani.

— Eladták, az igaz, felelt Mártha szomoruan. De szerencsére oly emberek vették meg, kik nem fogják elpusztítani ezt a szép helyeeskét, azt a szép házat és kertet. Hanem miért kérdik? Hiszen én egy hosszú levélben mindent megírtam Imre urfinak!

— És te nem szöltál nekem semmit, Imre! szölt Tamás szemrehányólag a fiúhoz. Ez nem volt szép tőled... hiszen látnod, hogy én szeretlek. Vagy talán nem kaptad meg a levelet?

— De igen.... megkaptam.... szölt Imrike látható zavarral.

kem?

tam...

mért v
minder
levéllel

tünk, m

néni v

szerre

szükség

dobta

nem en

Mártha

NAG

Fo
érkezett
új pály
mában.

— No's, hát mért nem mutattad nekem? Mért nem mondtad, mi van benne?

— Mert... mert magam sem olvastam...

— Nem olvastad? Ez furesa... És mért vagy oly zavart? Beszélj el rögtön mindent, de igazán. Mi történt azzal a levéllel?

— Hát... épen a konyhában voltunk, mikor a postás elhozta... Varga néni vette át és olvasni kezdte... egyszerre aztán így szólt: »No bizony, mi szükség ezt Imrének tudni« és — tűzbe dobta a levelet. Ki akartam venni, de nem engedte: így hát nem olvashattam el.

— Ez már mégis csunyaság! kiáltá Mártha.

(Folyt. következik.)

NAGYMAMA LÁTOGATÁSA.

(Képpel a 40 L.)

JÓ reggelt nagymama,
Csokolom kezedet.

Engedd, hogy tapintsam
A két bő zsebedet.

Hogy neszez, hogy zörög,
Emitt meg hogy csörög!
Jó nagy mamácska, öh —
Ez cukros megyoró!

Nekem hoztad ugy-e?
Jaj, hamar add ide!
Szeretlek nagymamám,
Én cukros mandulám!

Kis Értesítő.

Forgó bácsi postája s az újabbán érkezett megfűjtök névsora, valamint az új pálya-főladvány a »Kis Lap« jövő számában.

JACOPO és JACO,

vagy

Ki lopta el az arany szelenczét?

(Vége.)

ES AZ öreg urnak igaza volt. Jacopo mindent elkövetett, hogy gazdája meg legyen vele elégedve. De viszont neki is jó dolga volt, és a majmocskának is, mely együtt lakott kis gazdájával. Egy padlás-szobácskájuk volt s itt mulatott Jacopo az ő kedves Jacójával, mikor dolgait elvégezte. Ha valami jó gyümölcsöt kapott, híven megosztotta Jakoval és így boldog napokat éltek. A majom különben szabadon járt-kelt a házban, s mivel egészen szelid volt, csakhamar megszerette mindenki a bohókás állatot.

Ekként mult néhány hét, midőn egy délután Jacopo szokás szerint bevitte urának a kávé s várta, parancsol-e valamit.

»Add ide a burnót-szelenczemet«, szólt Dombi ur. »Ott fekszik az iróasztalamon.«

Jacopo elhozta s mialatt átadta, ugyanesak meg is bámulta a szelenczét. Tiszta vert aranyból volt ez készítve, tetején gyönyörű zománczozással. Dombi ur látván a fiu álmélkodását, mosolygva kérdé:

»Ugy-e ilyet még nem láttál?«

Bizony, Jacopo ilyet még soha nem látott; talán még sohasem is volt kezében arany, nem hogy ilyen drága portéka!

»Látod«, folytatá Dombi ur, »ezt emlékül kaptam egy királyi hercegtől, kinek hadsegéde voltam huszártiszt koromban. Ez a szelencze száz aranyat ér.«

Száz aranyat! Szegény Jacopo azt sem igen tudta, hogy egy arany mennyit ér: hogy pedig száz arany mennyi, ezt már képzelni sem tudta, csak úgy gondolta, hogy az valami roppant kincs lehet. Bámulva nézegeté egy ideig az arany szelencét, aztán Dombi urat a nagy kerek karszékben az ablakhoz gördíté, míg az arany szelence az asztalon maradt. De midőn Jacopo távozott s Dombi ur a burnót-szelencéből egyet szippantani akart, a szelence nem volt ott többé, — eltűnt.

»Hová lett az arany szelencém? Ellopta! Ez a jámbor képű gaz ficzko ellopta saját szemeim előtt!« kiáltá Dombi ur szörnyű haraggal. »Ezt

már mégsem hittem volna. No te, megállj! Ezért meglakolsz. Jó hogy mindjárt észrevettem!«

Dühösen csöngetett s Jacopo ijedten szaladt be, azt hívé, hogy valami baj esett.

»Hol az arany szelence?« förmedt reá Dombi ur s mérgesen dobbantott a lábával.

Jacopo csak bámult, de nem felelt. »Hallottad, mit kérdeztem? Hol az arany szelence, melyet az imént mutattam neked?«

»Én ... én ... kérem alásan, nem tudom,« hebegé Jacopo.

»Nem tudod? No lám! De én tudom ám. Elloptad, nálad van!«

A szegény fiúnak könyek toltak szemébe e szavak hallatára s alig tudott szóhoz jutni; de aztán határozottan tagadta, hogy ő lopta el a szelencét. De a tagadás csak még dühösebbé tette az öreg urat.

»Még tagadni mered, te semmire való? Itt szemeim elől loptad el; nem volt azóta senki a szobában. Rögtön

add elő, vagy börtönbe csukatlak.«

Bejött az öreg János inas is, átmozgatták Jacopo zsebeit, de nem találtak semmit s a fiu folyton ismételté, hogy nála nincs, ő nem lopta el.

»Mindjárt meglátjuk. János, add karodat, hadd támaszkodom rád; fölme gyünk a Jacopo szobájába, bizonyosan ott rejtette el valahova.«

NAGYMAMA LÁTOGATÁSA. (Lásd a 39. lapon.)

Az ő meredek bácskába.

»Jár parancsol

János

kellat sok

a vánkost

arany sze

Senk

siránkozó

vaira;

mondog

hogy ő

lopta el a

lencét s

tudja, m

kerülhet

ágyába;

hittek

neki. Dor

visszatér

bájába

serüen

gatta a f

jószívüen

gadott s

azzal h

meg a jó

hogy tol

Jaco

vának, zo

tönbe kis

ves ma

»A

»Épen m

hol van

Hiszen e

párkány

Az öreg ur ugyancsak fujt, mikor a meredek lépcsőn fölértek a padlásszobáskába.

»János, kutass át minden zugot!« parancsolá Dombi ur.

János hozzáfogott a kutatáshoz. Nem kellett sokáig keresnie. Amint az ágyon a vánkost fölemelé, — előtűnt a fényes arany szelencze.

Senki semhallgatott többé Jacopo siránkozó szavaira; hiába mondogatá, hogy ő nem lopta el a szelenczét s nem tudja, miként kerülhetett ide ágyába; nem hittek többé neki. Dombi ur visszatért szobájába s keserűen piron-gatta a fiut, kit jószíviuen felfogadott s ki ime, azzal hálálja meg a jóságot, hogy tolvajságra adja magát.

Jacopo látván, hogy nem hisznek szavának, zokogva várta a perczet, midőn börtönbe kísérik. Már csak azt kérte, hogy kedves majmocskáját láthassa még egyszer.

»Azt nem bánom«, szólta Dombi ur. »Épen most járt itt az a majom. — De hol van már megint az arany szelencze? Hiszen épen most tettem ide az ablakpárkányra. Ez már mégis csodálatos!«

E pillanatban az öreg János beszólt a félig nyitott ajtón:

»Kérem alásan, nagyságos uram, tessék csak kijönni és nézni!«

Dombi ur kiment s az öreg János a majomra mutatott, mely szépen lassan sétált föl a lépcsőn, de csak három lábön, mert a negyedikben az arany szelenczét tartotta! Észrevétlenül utána mentek s ime, a majom egyenesen Jacopo szobáskájába sietett s

ott az ágyra ugorva, a szelenczét a vánkos alá rejté. Mikor észrevette, hogy meglesték, ijedten elszökött s elbújt egy sarokba. — Most már meg volt fejtve az egész. A fényes arany szelencze magára vonta Jaco figyelmét s a majom volt a tolvaj.

UTAZÁS. (Lásd a 43. lapon.)

Dombi ur természetesen nem haragudott többé Jacopora, sőt így szólta hozzá:

»Kedves fiam, sajnálom, hogy oly csuf bünnel gyanusítottalak. No de legyen feledve, im adok neked kárpotlásul egy fényes ezüst huszast. Hanem az a Jaco nagy kopé, vigyázni kell reá, nehogy még egyszer bajba keverjen valakit.«

NAGY MOSÁS.

(Képpel a ezi lapon 1)

KORÁN kelek holnap nagyon,
Mert holnap nagy mosás vagyok.
Pontban ötkor ébreszsz föl ám,
Czukros, aranyos kis mamám!

Fehér ruham már nem tiszta,
Ing és szoknya és harisnya,
Gallér, nadrág és kötényke —
Be veled a tekenyőbe!

Habzik a szappany
Langy a vizecske,
Hej, szapul abban
Kedvire Lenke.

Meleg vizbul hideg vízbe,
Aztán a kötelre fűzve,
S amikorra jól megszáradt,
Vasaló rajt végig járhat.

Szikkadt ruhát befröcsentem,
A vasalót megzörrentem,
Húzogatom jobbra, balra —
Ruháeskm, ki vagy vasalva!

Mint selyem olyan
Sima, puhácska;
Lotty a fiókba
Tiszta ruhácska!

A PAMUTBOKOR.

(Képpel a 44 lapon.)

Tudjátok-e, kis leányaim, hogy a szép
fehér, puha fonal, melyet a kötéshez,
horgoláshoz használtok, honnan kerül?
Bizony talán sokan el sem hiszitek, hogy
az — fán terem. Persze nem terem mind-
járt készen, fonal alakjában, hanem az
anyag, melyből készítik, egy délvidéki fa-

gyümölcse, ez a fa pedig a pamut- vagy
gyapotfa.

A pamutfá hazája tulajdonképen
Keletindia (Ázsiában), de most már ter-
mesztik Egyiptomban és különösen Ame-
rikában is, és évenként sok ezer ember
foglalkozik e becses fácska ültetésével,
ápolásával és a gyapottermés betakari-
tásával. A gyapot magját tavaszkor vetik
el s a hajtás hamar kibúvik a földből és
gyorsan nő, sőt nagyon keveset kíván;
de annál nagyobb meleget s ezt igen oko-
san teszi, mert bizony ott a forró égőv
alatt nagyon keves eső esik és annál erő-
sebben süt a nap.

Időnként meg-megnyesegetik a bok-
rot, míg ez végre bimbókat hajt, úgy
mint a többi fák, mikor virággzani kezde-
nek. De a gyapotfa bimbajából nem vi-
rág nyílik, hanem a hüvely tele van finom
fehér szálaeskkákkal s ez a gyapot, vagyis
a nyers pamut. Ilyenkor aztán nagyon
vigyázni kell a gazdának; a mely hüvely
reggel kipattant, abból rögtön ki kell
szedni a gyapotot, mert ha a nap rá süt,
azonnal elveszti szép fehér színét, ha pe-
dig szél kerekedik, elfújja a pehely köny-
nyü gyapotszálakat.

Miután a gyapotot akként össze-
szedték a bokorról, arravaló eszközökkel
szépen megtisztítják a közöje hult leve-
lektől, magvaktól, aztán megnedvesítik,
zsákokba kötik és elviszik a gyárakba,
hol fonalat fonnak belőle, úgy mint ná-
lunk a lenből és kenderből.

A gyapotfával tettek már kísérle-
tet nálunk Magyarországon is, de még
eddig nem sikerült e hasznos fácskát
meghonosítani. Egy két esztendeig ha
mégis él, de végre mégis kivész, mert
nincs elég meleg nálunk. Mi pedig, hogyan
izzadunk nyáron, ugy-e? Főleg mikor
még egy nagy gombolyag pamut van a
kosárkában s azt mind föl kell dolgozni
kötésre, horgolásra!

538
1406

A p
v
szaba
ijeszt
vezet
alatt
e si n
néha
fél lá
legye
hanem
nősen
E
fedve
éles
ügye
ja fel
lik
haszn
gyom
és h
szöre
nal

U T A Z Á S.

(Képpel a 41 l.)

NI, ki ül a kocsiba?
Egy kis baba, az biz a!
Hová tetszik utazni?
Meddig tetszik mulatni?

Ja! mi messze utazunk,
Vissza sem is fordulunk.
Tündérvárba szállunk mi,
Addig meg sem állunk mi.

No, szerencsés jó utat!
Csak föl ne forduljanak!
Félek, hogy ha így szalad:
A baba csak elmarad
A kocsí kerék alatt.

A R Á K - P Ó K.

(Képpel a 45 lapon.)

APÓKNAK igen sok különböző fajtája van. Némelyik olyan piczike, hogy szabad szemmel alig láthatni, mások meg ijesztően nagyok. De legnagyobb az ugynevezett rák-pók, mely a forró éghajlat alatt honos, s melyet mai rajzunk kicsinyítve mutat. E kis szörnyeteg néha nyolcz hüvely átmérőjű, tehát egy fél lábnaál nagyobb s nem is elégszik meg legyekkel és rovarokkal, mint a többi pók hanem apró madarakat is megöl, különösen a kis kolibrikat.

Egész teste hozontos fekete szőrrel van fedve s öt pár lába mindegyikének végén éles kámpós körme van, melylyel nagyon ügyesen tud támadni és kapaszkodni. Szája felső részéből agyarforma kétszarv nyul ki, melyeket zsákmánya megölésére használ. Teste idomtalan csunya, de nagyon erős.

A rák-pók harapása igen fájdalmas és hosszan tartó lázt is okoz; sőt ha éles szőre csak érinti is az ember bőrét, azonnal égető vörös folt támad utána.

TÖRÖK BERETVÁLKOZÁS.

(Képpel a 48 lapon.)

MINDEN népnek vannak különös szokásai, melyeken szomszédaik nevetnek, melyeket azonban az illető nép azért híven megtart. Így a mi egyik szomszédunknál, a töröknél az a szokás, hogy a férfiak egészen kopaszra beretváltatják fejüket. Ezért ott a borbélyoknak jó dolguk van, minden férfi kénytelen hozzájuk menni, mert hát a saját fejét senki sem tudja megberetválni. Az ilyen fej-beretválás pedig csöppet sem mulatságos.

A vendég, belépven a borbélyműhelybe, leül a székre; a borbély leveszi a vendég fejéről a turbánt, nagy fehér lepedővel körülköti nyakát, úgy, hogy csak a kopasz fej látszik ki. Ekkor aztán a borbély előveszi a szappanyt és szép lasscskán habbá veri, mialatt a vendég ugyancsak boszankodik; ilyenkor tudniillik nem tud mozdulni, kezei is a lepedő alatt vannak s a tömérdek légy, mely ott van, szörnyen csiklandozza, mikor kopasz fején végig mászkál. Végre aztán készen van a borbély a szappanyhabbal és egészen fehérre szappanyozza a vendég fejét. A szék mögött nagy kamában meleg víz van, ezt aztán a borbély gyorsan fölkapja s a beszappanyozott fejet belemeríti s a szegény töröknek olyan vörös lesz az arcza, mint a főtt rák.

Erre a borbély megint beszappanyozza, aztán megint lemossa forró vízzel, utóljára pedig hidegvízzel. De már akkor a szegény török arcza nem vörös, hanem sápadt s csak akkor vörösödik ismét, mikor a borbély egy durva szövettel erősen megdörzsöli. És miután ekként jó megpuhította a fej bőrét, csak azután fog hozzá a beretváláshoz.

De már ennél jobb a mi szokásunk, szépen megfésülhi a haját. Nemde, kis olvasóim?

A FÖRTELMES KUTYA.

— Beszélyke. —

ELBESZÉLTEM minapában, hogyan járt Elek és Andorka azzal a »förtelmes« cziczával, melyet oly sokáig üldöztek, s melyel végre mégis jó barátságot kötöttek. Ez eset után a két gyermek kissé óvatosabb volt, nem ítelt rögtön a látszat után ;

de mégsem okult eléggé és így még egy esemény következett be, mely azután igazán nagyon meghatotta őket, úgy hogy többé soha sem csufoltak ártatlanokat.

Szemben velök, az utca másik oldalán eléggé szegényes házacskában lakott egy igen öreg asszony, ki mindig fekete ruhát viselt s minden reggel kísétált egy egészen fehér kutya kíséretében; ez a

A PAMUTBOKOR. (Lásd a 42. lapon.)

kutya pedig majdnem olyan vénnek látszott, mint asszonya. Mindkettő, az asszony is, a kutya is, három lábon sántitva járt; az öreg asszony tudniillik botra támaszkodott, a kutyának pedig egyik lába hibás volt, úgy hogy csak három lábon ugrálhatott s Elek és Andorka gyermeki meggondolatlansággal mindig kacagtak,

valahányszor fücsa szomszédjaikat megpillanták.

Nem roszaságból nevettek, hanem mert nem jutott eszökbe, hogymás ember baján nevetni bizony csunya dolog. Nem jutott eszökbe, hogy szegény öreg asszony nem mulatságból támaszkodik botra, és hogy a szegény kutya, melyet a két fiu

538
1406

»förtelmes«
jobb
úgy m
F
kiséta
öreg a

kutya

And
tása
mon
szau

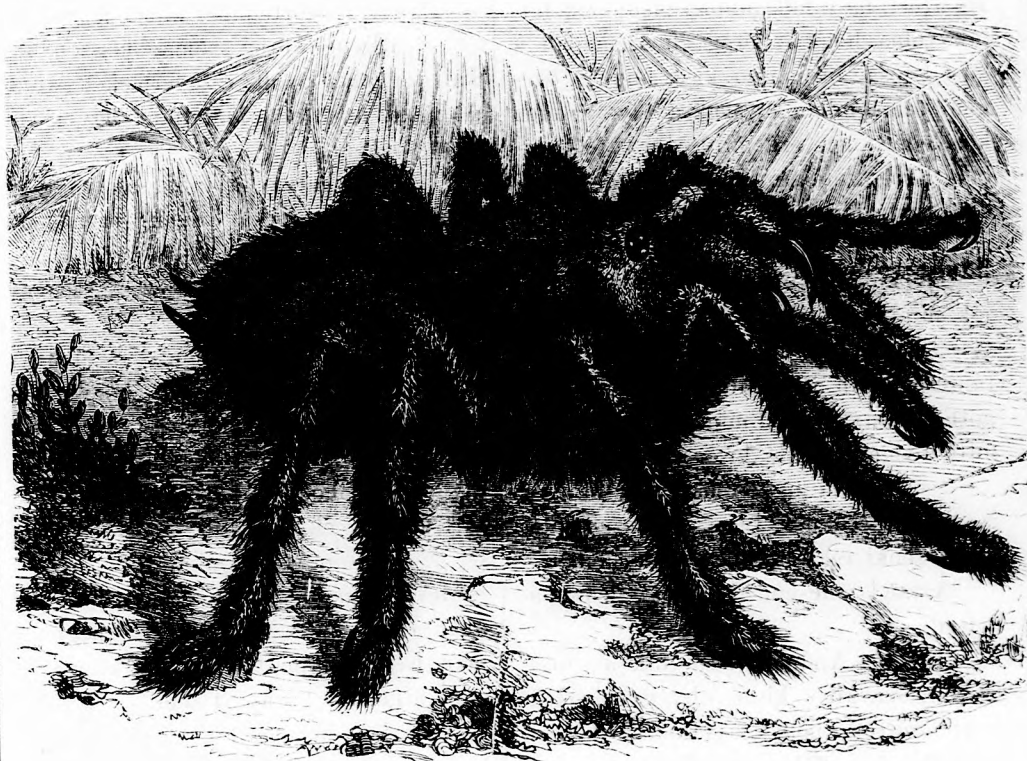
»förtelmes« állatnak keresztelt el, bizony jobban szeretne négy lábon szaladgálni, úgy mint hajdan, egészségés korában.

Egy napon Elek és Andorka szintén kísétáltak s a sétatéren találtak az öreg asszonynyal és kutyájával. A kutya

kissé elmaradt asszonyától, ki aztán nyugtalanul nézett utána és hívogató:

— Pajtás, Pajtás! Jer ide!

A kutya sietve ment urnőjéhez, már persze amennyire három lábon siethetett. A két₂fiu pedig, hangos kaczajra fakadt.

A RÁK-PÓK. (Lásd a 43. lapon.)

— Pajtás! Micsoda furesa név ez egy kutyának!

— De nagyon jó név ez neki, — szólt Andorka csufolkodva, — hiszen ő a pajtása az öreg asszonynak. Gyönyörű pajtás mondhatom! Szeretném tudni, sokat játszanak-é együtt?

— Kérdezzük meg tőle. Hé, Pajtás! Pajtás!

A vén kutya odanézett s látván hogy a gyermekek intenek neki, nem akart udvariatlan lenni és lassan, barátságos farkesóválással közeledett feléjük. De mikor már egészen közel ért, Elek

mérgesen fölkiáltott: Jaj, de förtelmes! Takarodjál, te csuf állat!

Azt bizony nem lehetett tagadni, hogy Pajtás épenséggel nem volt szép. Szőre bozontos, farka lompos volt, szemlein meglátszott a vénség bágyadtsága. De azért, ha a fiuk jobban megnézik, látták volna, hogy az öreg eb szemeiből a hűség, jóság olvasható ki s hogy a szegény állat, mikor hívásukra oly szelíden közeledett, nem érdemli a durva elutasítást. Erre azonban nem gondoltak s Andorka is raförmedt:

— Takarodjál, te förtelmes állat!

A kutya szomorúan pillantott rájuk, mintha mondani akarta volna: Mit vétettem nektek, ti rossz gyermekek? Aztán esőndesen megfordult és visszaballagott asszonyához, ki mindezt látta és hallotta s vigasztalató kísérelését:

— Maradj mellettem, öreg Pajtás! Ne menj másokhoz. Lásd, nem szeret tégedet senki, csak én, a te öreg urnőd.

Aztán lassacskán elsántikáltak mindketten.

Elek és Andorka hallották az öreg asszony szavait s kissé elszégyenkeztek, mert érezték, hogy fájdalmat okoztak neki. De mint afféle gondatlan gyermekek csakhamar elfelejtették az egészet s másnap már megint nevettek, mikor a két sántikáló szomszédot megpillanták.

Egy napon azonban az öreg asszony nem ment ki szokott sétájára; másnap sem látták, harmadnap sem és azután sem. A két fiu sokat tanakodott, mi történhetett a szomszédban? Elköltözött-e az öreg asszony kutyájával együtt? Vagy megunták a sántikáló sétálást?

Nem bizony, nem az volt az oka. Egy délután, midőn a gyermekek apjukkal kísérták, véletlenül a temető felé mentek s itt egy temetési menetet pillantottak meg. De ugyancsak kevesen mentek a koporsó után: egy öreg cseléd és — Pajtás, a »förtelmes« kutya!

— Szegény öreg szomszédasszonyunkat temetik! szolt a gyermekek apja. Menjünk mi is oda, mondjunk egy rövid imát sírjánál.

A vén kutya fájdalmasan vonított a sírnál s Andorka könnyes szemekkel kérdé:

— Kedves papa, hát ez a szegény kutya már most hová lesz?

A papa kérdezősködött az elhunyt cselédjétől, ki aztán elmondá, hogy a kutyának nem lesz semmi baja, mert volt urnője egy kis pénzt hagyott különösen oly czélből, hogy az ő hű kutyáját jól tartsák, míg él.

— Adtam is neki mindenféle jó ételt, — tevő hozzá az öreg cseléd; — de nem akar enni; mióta asszonyunk meghalt, már harmadnapja, nem evett ez a szegény állat egy harapást sem.

A két fiu egészen meghatva tért haza s most már Pajtás miatt aggódtak.

— Kedves mama, — kérdé Elek, — hát tud a kutya busulni?

— Tud bizony, édes fiam. Az eb rendkívüli hűséggel ragaszkodik gazdájához, követi mindenhová és eltűr mindenféle szenvedéseket; e mellett sokféle jó szolgálatokat tesz és sokszor oly okosnak bizonyul, hogy szinte bámulatra ragad. Gazdáját sokszor több napi járásnyi távolságban fölkeresi, ha valamiképp elsza-

kadt tőle nem ritkán

— Szeret valamit?

Átküldték, hogy a dig nem ak egészen elé kat, enged vihessenek megengedte hullal kezdő házba. Ott a gyermeke dult; szelid jók, de mid elfordult é nyulni.

— Ne ebben a há kezleti sze szolt a cse tyának.

A gyer Pajtás uj l gasztalódik mikor mam tyát áthozz magát elvez készítettek

— Na Elek; de ig És mos a kutyát, m neveztek. M

538
1406

kadt tőle és ha többé meg nem találja, nem ritkán halálra busulja magát.

— Szegény Pajtás! Ő is nagyon busul. Szeretném tudni, valjon evett-é már valamit?

Átküldtek kérdezősködni s megtudták, hogy a szomorkodó kutya még mindig nem akar semmit enni. A gyermekek egészen elérzékenyülten kérték mamájukat, engedné meg, hogy valami jó hust vihessenek szegény Pajtásnak. A mama megengedte s Elek és Andorka pompás hussal kezökben átmentek a szomszédházba. Ott feküdt a kutya egy zugban s a gyermekek közeledtére meg sem mozdult; szeliden, szomoruan pillantott rájuk, de midőn orra elé tarták a jóeledelt, elfordult és semmikép sem akart hozzányulni.

— Nem is fog az semmit enni, míg ebben a házban lesz; itt minden emlékezteti szegény elhunyt asszonyára. — szolt a cseléd, ki gondját viselte a kutyának.

A gyermekek is azt hitték, hogy ha Pajtás új lakásra jut, hamarabb megvigasztalódik. Nagyon megörültek tehát, mikor mamájuk megengedte, hogy a kutyát áthozzák magukkal. Pajtás hagyta magát elvezettetni s a fiuk jó nyughelyet készítettek számára a konyhában.

— Nagyon csunya, az igaz. — szolt Elek; de igen jó kutyácska.

És most már meg is simogatták azt a kutyát, melyet nem régen förtelmesnek neveztek. Mindenféle szép terveket es-

náltak, hogy majd megfürösztik, simára fésülik Pajtást, még szép kutya is lesz belőle s bizonyosan szeretni fogja új kis gazdáit, ugy mint szerette az öreg asszonyt. Este felé a fiuk nagy örömeire Pajtás egy kis vizet ivott; de aztán csakhamar nagyon nyugtalan lett és mindenképen ki akart menni. Kibocsátották tehát s Pajtás gyorsan kisietett az udvarra, innen az utcára és nem sokára eltűnt.

Elek és Andorka, azt hívé, hogy a kutya régi lakására ment vissza, este átmentek, hogy visszahozzák; de Pajtás nem volt ott. Ezen a fiuk nagyon megijedtek, annál inkább, mert már sötét volt, nem kereshették. Biztatták magukat, hogy reggelre a kutya majd visszatér; de bizony nem tért vissza, s dél is elmúlt, mégsem jött. Ekkor a gyermekek apja így szolt:

— Én gyanitom, hol van Pajtás. Sétáljunk ki a temetőbe.

Kimentek a temetőbe, — és ime, ott feküdt Pajtás, elhunyt urnője sirján. Hivták; de nem mozdult s midőn hozzányultak, látták, hogy a szegény állat meghalt.

Ezuttal Eleknek és Andorkának csöpp kedvök sem volt csufolódni a förtelmes állaton; meghatottan könyeztek a hü kutya halálán.

Ez pedig nem mese ám, hanem igaz történet. Én magam ismertem Pajtást, sokat játszottam vele, mert akkor még kis fiu voltam, magam is megsirattam a hü állatot s mai napig sem felejtettem el.

TÖRÖK BERETVÁLKOZÁS. (Lásd a 43. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátoktere, Athenaeum-épület.
 Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.

538
 1406

K